

AFDELING  
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet  
bestuursrecht op het hoger beroep van:

.....  
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/40050 van de rechtbank 's-Gravenhage,  
nevenzittingsplaats Dordrecht, van 7 augustus 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

## 1. Procesverloop

Bij besluit van 30 maart 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover hier van belang, geweigerd om appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 20 juli 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 augustus 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

## 2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. van Hulst, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten  
Lid van de enkelvoudige kamer

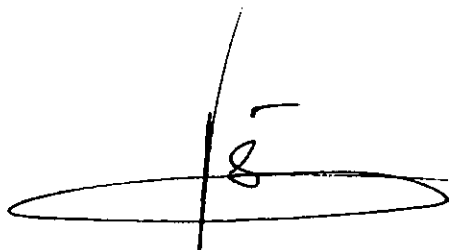
w.g. Van Hulst  
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 oktober 2007

402.

Verzonden: 19 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,  
de Secretaris van de Raad van State,  
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small 'e' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,  
directeur Bestuursrechtspraak

# uitspraak

---

## RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht  
Sector Bestuursrecht  
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWR 06/40050

### uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

wonende te Etten Leur, eiser,  
gemachtigde: mr. R. Veerkamp te Utrecht,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatssecretaris van  
Justitie, verweerder,  
gemachtigde: mr. M.Y. Jacobs, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

#### 1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluit van 30 maart 2006 afwijzend beslist op de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'buiten schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken'.

Tegen dit besluit heeft eiser bij faxbericht van 27 april 2006 bezwaar gemaakt bij verweerder.

Bij besluit van 20 juli 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiser bij faxbericht van 17 augustus 2006 beroep ingesteld.

De zaak is op 6 juli 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eiser en zijn gemachtigde zijn, met voorafgaande kennisgeving, niet verschenen.

Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

#### 2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) is de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (thans de staatssecretaris van Justitie) bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen, dan wel niet in behandeling te nemen.

procedurenummer: A WB 06/40050

2

Ingevolge het tweede lid van dit artikel kan een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder w van het Vreemdelingenbesluit 2000 houdt de in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde beperking verband met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

Volgens het in paragraaf C2/8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) opgenomen beleid komt de vreemdeling - voor zover in casu relevant - in aanmerking voor verblijf als cumulatief aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:

- De vreemdeling heeft zelfstandig geprobeerd zijn vertrek te realiseren. Hij heeft zich aantoonbaar gewend tot de vertegenwoordiging van zijn land of de landen waarvan hij de nationaliteit heeft, dan wel tot het land of de landen waar hij als staatloze vreemdeling eerder zijn gewone verblijfplaats had, en/of tot andere landen waarvan op basis van het geheel van feiten en omstandigheden kan worden aangenomen dat de vreemdeling aldaar toegang zal worden verleend; en
- hij heeft zich gewend tot de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) voor facilitering van zijn vertrek en deze organisatie heeft aangegeven dat zij niet in staat is het vertrek van de vreemdeling te realiseren vanwege het feit dat de vreemdeling stelt niet te kunnen beschikken over reisdocumenten; en
- hij heeft, al dan niet door tussenkomst van de vreemdelingenpolitie, verzocht om bemiddeling van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) bij het verkrijgen van de benodigde documenten van de autoriteiten van het land waar hij naar toe kan gaan, welke bemiddeling niet het gewenste resultaat heeft gehad; en
- er is sprake van een samenhangend geheel van feiten en omstandigheden op grond waarvan kan worden vastgesteld dat betrokkene buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten; het dient daarbij te gaan om objectieve, verifieerbare feiten en omstandigheden die zich op de persoon van betrokkene en die in de eerste plaats zijn onderbouwd met bescheiden; en
- hij verblijft zonder verblijfstitel in Nederland, en voldoet niet aan andere voorwaarden voor een verblijfsvergunning

Ingevolge C2/8.2 van de Vc 2000 dient het begrip "buiten hun schuld" te worden opgevat als een objectief criterium, hetgeen betekent dat de vreemdeling aan de hand van objectief toetsbare bescheiden moet aantonen dat hij niet in het bezit kan komen van een document waarmee hij kan reizen. Bij pogingen om hiervan in het bezit te komen, heeft de vreemdeling een eigen verantwoordelijkheid.

In C2/8.4 van de Vc 2000 zijn de contra-indicaties en weigeringsgronden opgenomen voor de verblijfsvergunning onder de beperking verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

2.2 Verweerder heeft in het bestreden besluit zijn standpunt gehandhaafd dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning en heeft daartoe - kort weergegeven en voor zover van belang - het volgende aangevoerd. Volgens verweerder heeft eiser niet voldaan aan de in het beleid neergelegde cumulatief gestelde voorwaarden. Eiser heeft niet aangetoond dat hij zelfstandig heeft getracht zijn vertrek te realiseren. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser weliswaar de Turkse en Syrische ambassades heeft geraadpleegd en zich heeft gewend tot het IOM maar dat eiser geen verklaringen van deze instanties heeft kunnen overleggen. Verweerder is daarnaast van mening dat sprake is van een contra-

procedurenummer: AWB 06/40050

3

indicatie die aan verlening van de gevraagde vergunning in de weg staat. Volgens verweerder is niet gebleken van zo bijzondere omstandigheden die een gebruik van de inherente afwijkingsbevoegdheid zouden rechtvaardigen. Verweerder is voorts van mening dat eiser geen geslaagd beroep toekomt op het gestelde in artikel 6 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Tot slot stelt verweerder dat van het horen van eiser kon worden afgezien.

2.3. Eiser kan zich met het standpunt van verweerder niet verenigen en heeft daartoe - kort weergegeven en voor zover van belang - het volgende aangevoerd. Daar waar verweerder stelt dat eiser niet heeft getracht zijn vertrek te realiseren acht eiser het bestreden besluit innerlijk tegenstrijdig. Volgens eiser is het niet kunnen verkrijgen van reispapieren niet te wijten aan diens gebrek aan activiteit. Eiser is van mening dat er ten aanzien van hem sprake is van zeer lang lopende procedures hergeen eiser niet zorgvuldig acht en in strijd met het gestelde in artikel 6 van het EVRM. Daarnaast stelt eiser zich op het standpunt dat het aan hem tegenwerpen van een contra-indicatie in strijd is met de eisen van zorgvuldigheid en redelijkheid. Indien eiser buiten schuld niet verwijderbaar is maar desondanks, vanwege het tegenwerpen van een contra-indicatie, niet wordt toegelaten kan volgens eiser een situatie ontstaan welke strijdig moet worden geacht met het gestelde in artikel 3 van het EVRM. Volgens eiser is sprake van bijzondere omstandigheden die in casu rechtvaardigen dat wordt afgeweken van het ter zake gevoerde beleid. Tot slot stelt eiser zich op het standpunt dat ten onrechte van het horen is afgezien.

#### 2.4. De rechtbank overweegt als volgt.

2.4.1. Ter beoordeling staat of verweerder in redelijkheid heeft kunnen weigeren eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen onder een beperking verband houdende met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken. Verweerder heeft aan deze weigering ten grondslag gelegd dat eiser niet voldoet aan de voorwaarden zoals neergelegd in het toepasselijke beleid alsmede dat sprake is van een contra-indicatie die aan verlening van een verblijfsvergunning in de weg staat. Naar het oordeel van de rechtbank is verweerder terecht tot dit oordeel gekomen. De rechtbank overweegt daartoe het volgende

2.4.2. Tussen partijen is niet in geding dat eiser zich heeft gewend tot de Turkse en Syrische ambassades alsmede tot het IOM. Evenmin is in het geding de omstandigheid dat eiser van beide ambassades noch van het IOM een verklaring heeft ontvangen waarin is opgenomen dat hem geen vervangend reisdocument zal worden verstrekt onderscheidenlijk een verklaring waarin is opgenomen dat het vertrek van de vreemdeling niet kan worden gerealiseerd vanwege het feit dat de vreemdeling stelt niet te kunnen beschikken over reisdocumenten. Aldus heeft eiser niet aan de hand van objectief toetsbare bescheiden aangetoond dat hij niet in het bezit kan komen van een document waarmee hij kan reizen. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet aan de voorwaarden van het beleid heeft voldaan. Eisers standpunt dat het bestreden besluit op dit punt innerlijk tegenstrijdig zou zijn kan dan ook niet worden gevolgd.

2.4.3. Onverminderd het vorenstaande stelt de rechtbank vast dat door eiser niet is bestreden dat sprake is van een contra-indicatie als bedoeld in het door verweerder gevoerde beleid. In hetgeen eiser naar voren heeft gebracht is naar het oordeel van de rechtbank geen grond te vinden voor het oordeel dat verweerder bij afweging van alle in aanmerking te nemen

belangen niet in redelijkheid tot het voeren van dat beleid heeft kunnen besluiten. Voorts is niet gebleken dat verweerder zijn beleid onjuist heeft toegepast. Verweerder heeft zich dan ook op het standpunt kunnen stellen dat sprake is van een contra-indicatie die aan verlening van een verblijfsvergunning in de weg staat.

2.4.4. Ten aanzien van eisers stelling dat, in het geval eiser buiten zijn schuld niet verwijderbaar is maar desondanks niet wordt toegelaten vanwege het tegenwerpen van een contra-indicatie, mogelijk sprake is van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling overweegt de rechtbank als volgt. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 29 november 2006, no. 200605686/1, JV 2007/46), dient een vreemdeling, indien hij de bescherming van de Nederlandse autoriteiten wenst in te roepen tegen een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 in te dienen. Eisers beroep op artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet in de beoordeling worden betrokken.

2.4.5. Nu de onderhavige procedure de beslissing op een aanvraag om een verblijfsvergunning betreft, kan eisers stelling dat artikel 6 van het EVRM is geschonden reeds niet slagen, omdat geen sprake is van een civil right in de zin van die verdragsbepaling. Procedures die betrekking hebben op de binnenkomst, het verblijf en de uitzetting van vreemdelingen vallen buiten het bereik van die bepaling.

2.4.6. Ten aanzien van eisers beroep op de hoorplicht overweegt de rechtbank als volgt. Gelet op het hiervoor overwogene oordeelt de rechtbank dat uit het bezwaarschrift, beoordeeld in samenhang met hergeen in eerste instantie door eiser is aangevoerd en met de motivering van de primaire beschikking, reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van eiser ongegrond zijn, terwijl er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Derhalve was in het onderhavige geval sprake van de uitzondering, genoemd in artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht en bestond er voor verweerder geen verplichting eiser op grond van artikel 7:2 van die wet te horen. Eisers beroep op de hoorplicht kan dan ook niet slagen.

2.4.7. Het beroep is derhalve ongegrond.

Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten is de rechtbank niet gebleken.

Gezien het bovenstaande beslist de rechtbank als volgt.

procedurenummer: AWB 06/40050

5

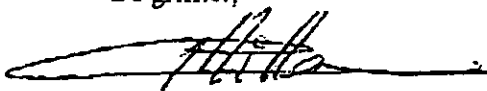
### 3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

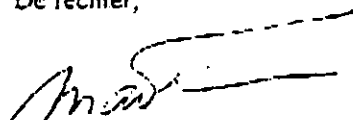
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.A.C. Prins, rechter, en door deze en mr. C. Willemsen, griffier, ondertekend.

De griffier,



De rechter,



Uitgesproken in het openbaar op: **07 AUG 2007**

Afschrift verzonden op: **07 AUG 2007**

#### Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

JAP A JOE

advocatenkantoor

mr. h.k. jap-a-joe  
advocaat en procureur  
candidaat notaris  
mr. r. veerkamp  
mr. h.s.k. jap-a-joe  
mr. f.w. verweij  
advocaten en procureurs

utrecht, 4 september 2007

Afdeling Bestuursrechtspraak  
van de Raad van State  
Postbus 16113  
**2500 BC 'S GRAVENHAGE**

tevens per fax 070-3651380

**HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN**

|                       |                |
|-----------------------|----------------|
| <b>RAAD VAN STATE</b> |                |
| INGEKOMEN             |                |
| 5151                  | B - 4 SEP 2007 |
| ZAANKR.               | 6328           |
| AAN:                  | VI             |
| BEHANDELD: DD:        | PAR:           |

Geeft eerbiedig te kennen:

wonende te , ter zake dezer domicilie kiezende te Utrecht, Maliestraat 5 (3581 SH), ten kantore van de advocaat en procureur Mr. R. Veerkamp, die door hem ten deze tot gemachtigde is gesteld en als zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat hij tijdig in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage (zittinghoudende te Dordrecht) d.d. 7 augustus 2007; een kopie van de uitspraak gaat hierbij;

dat de zaak betreft: verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd "buiten schuld criterium";

dat ondergetekende verklaart tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appellant, geboren op staatloos;

dat hij zich met de uitspraak niet kan verenigen;

dat zijn grieven luiden als volgt:

postadres: postbus 13244 3507 le utrecht  
bezoekadres: maliestraat 5 3581 sh utrecht  
telefoon: 030 233 12 30 fax 030 231 91 09  
e-mail: japajoe@islon.nl

# WAR A WER

advocatenkantoor

## GRIEF I

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 2.4.5:

"Nu de onderhavige procedure de beslissing op een aanvraag om een verblijfsvergunning betreft, kan eisers stelling dat artikel 6 EVRM is geschonden reeds niet slagen, omdat geen sprake is van een civil right in de zin van die verdragsbepaling."

### Toelichting

Deze overweging berust op een onjuiste lezing van de betreffende beroepsgrond. Sub 3 in het aanvullend beroepschrift heeft thans appellant zoals ook reeds was aangevoerd sub 4 in het aanvullend bezwaarschrift slechts gewezen op het enorme tijdsverloop en dat dit onzorgvuldig is.

In dat verband is gewezen op het bepaalde in artikel 6 EVRM zonder een beroep te doen op dit artikel doch wel op het daarin neergelegd algemeen geldend principe: geen "undue delay"; verweerder en de rechtbank lijken de mening toegedaan dat indien dit Verdragsartikel niet van toepassing is in zaken als de onderhavige er "dus" eindeloos getreuzeld mag worden.

De rechtsvraag luidt mitsdien of het jarenlang (in casu gaat het met name om het wachten op een ambtshalve beslissing) wachten met het nemen van een beslissing door de overheid al dan niet als zorgvuldig dient te worden aangemerkt.

Als frappant détail mag hier nog wel worden vermeld dat blijkens telefonische informatie ingewonnen bij de IND van verweerder appellant op de nominatie staat voor een vergunning op grond van de zogenoemde pardonregeling die toch ook mede is geïnspireerd door langdurig tijdsverloop in asielprocedures (begonnen voor 1 april 2001) zoals in casu.

advocatenkantoor

GRIEF II

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 2.4.6:

"ten aanzien van eisers beroep op de hoorplicht overweegt de rechtbank als volgt. Gelet op het hiervoor overwogene oordeelt de rechtbank dat uit het bezwaarschrift, beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door eiser is aangevoerd en met de motivering van de primaire beschikking, reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van eiser ongegrond zijn, terwijl er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Derhalve was in het onderhavige geval sprake van de uitzondering, genoemd in artikel 7:3 Algemene wet bestuursrecht en bestond er voor verweerder geen verplichting eiser op grond van artikel 7:2 van die wet te horen."

Toelichting

Volgens vaste rechtspraak is horen op bezwaar gezien het bepaalde in de AWB en de zorgvuldigheid de regel, niet horen de uitzondering.

In casu diende appellant in de gelegenheid te zijn gesteld zijn bezoeken aan de Ambassades het IOM (welke bezoeken door verweerder en de rechtbank niet betwist zijn) van een nadere persoonlijke toelichting te voorzien. Zulks met name nu een deel van die contacten hebben plaatsgevonden met behulp van de vreemdelingendienst.

Ook verdiende de aanraking met het strafrecht een nadere toelichting alsmede de onmogelijke situatie dat appellant niet verwijderbaar is en desondanks geen toelating kan verkrijgen. Dit alles kon en diende in het kader van artikel 4:84 AWB te worden meegewogen bij het nemen van de beslissing op bezwaar.

Redelijkerwijs was er mitsdien wel degelijk twijfel aan de juistheid van de conclusie dat reeds aanstonds zou zijn gebleken dat de bezwaren ongegrond waren.

**07A 07(3)E**  
**advocatenkantoor**

**MITSDIEN**

het de Afdeling Bestuursrechtspraak moge behagen de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen.

met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellant in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken.

advocaat-gemachtigde

